

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/57/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113205047
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1113205047.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v spore žalobcu: J. R., nar. XX.XX.XXXX, H. Š. XXX, Š., zastúpený: Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., IČO: 35 943 882, Zámocká 5, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, 2/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, 3/ Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, Mlynské nivy 1, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolania žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. decembra 2020 č. k. 15C 33/2013-281 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným 1/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur do troch dní od jeho právoplatnosti, vo zvyšku žalobu zamietol, žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalovaným 1/ a 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo žaloby žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorou žiadal o zaviazanie žalovaného 1/ na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 000,- eur v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nesprávneho úradného postupu (iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb), žalovaného 2/ na sumu 5 000,- eur a žalovaného 3/ na sumu 5 000,- eur, oboch titulom ochrany osobnosti. Žaloba bola odôvodnená na tom skutkovom základe, že sa žalobca dňa XX.XX.XXXX nachádzal v pobočke žalovaného 3/, kde bol zachytený kamerovým systémom. V rovnaký deň, t.j. XX.XX.XXXX mala neznáma osoba vykonať zmeny údajov na bankovom účte klienta žalovaného 3/, na základe čoho dňa XX.XX.XXXX pravdepodobne došlo k neoprávnenému výberu finančných prostriedkov z dotknutého bankového účtu. Tvrdil, že si žalovaný 2/ vyžiadal od žalovaného 3/ záznam z priemyselnej kamery zodpovedajúci časovému úseku, kedy sa mali vykonať zmeny údajov na bankovom účte poškodenej osoby, pričom žalovaný 3/ poskytol kamerový záznam s podobizňou žalobcu. Následne dňa XX.XX.XXXX žalovaný 2/ vydal tlačovú správu, podľa ktorej „Polícia pátra po podozrivých osobách (na fotografií) a žiada verejnosť o pomoc pri pátraní po osobách podozrivých z obzvlášť závažného zločinu podvodu. Tohto skutku sa mal dopustiť doposiaľ neznámy páchatel tak, že bez vedomia a súhlasu vlastníka bankového účtu vykonal neoprávnený výber v presne nezistenom čase dňa XX.XX.XXXX na Š. I. T. U. a týmto výberom spôsobil majiteľovi účtu

škodu vo výške viac ako 166 000,- eur. Na fotografiách sú zobrazené podozrivé osoby, ktoré mali dňa XX.XX.XXXX v čase medzi XX.XX F. G. XX.XX F.. na predmetnom účte poškodenej osoby vykonať zmeny údajov. Akékoľvek informácie, ktoré by mohli viesť k stotožneniu podozrivej osoby na fotografii, oznámte na bezplatné číslo polície 158 alebo na číse 80/26513 alebo 80/23513, prípadne osobne na ktoromkoľvek policajnom oddelení.“ Žalobca uviedol, že k predmetnej tlačovej správe bolo pripojených šesť fotografií, z nich tri boli fotografie s jeho podobizňou. Z uvedeného mal žalobca za nepochybné, že žalovaný 2/ obdržal od žalovaného 3/ záznam z priemyselnej kamery spolu s jeho fotografiami, na základe čoho vydal tlačovú správu dňa XX.XX.XXXX a zverejnil jeho podobizeň ako podozrivej osoby, po ktorej pátra polícia. Poukázal na to, že tlačová správa bola prevzatá takmer všetkými printovými a audiovizuálnymi médiami, ktoré tiež zverejnili jeho podobizeň ako páchatel'a trestného činu. Ďalej uviedol, že v tejto trestnej veci nebol vypočutý, dokonca nebol ani osobou podozrivou, čo podľa neho vyplynulo aj z vyjadrenia žalovaného 2/ zo dňa 06.10.2011, podľa ktorého fotografie s jeho podobizňami boli dané do pátrania len z dôvodu, že časový údaj na záberoch z priemyselných kamier žalovaného 3/ bol vyhodnotený ako údaj, ktorý mal v tom čase súvisieť s vyšetrovaným skutkom, pričom v čase vyhlásenia pátrania polícia nemala informáciu o časových rozdieloch v pobočke banky, ktoré boli dôležité pre samotné vyšetrovanie a až po vyhlásení pátrania boli časové rozdiely oznámené polícii a následne boli prijaté opatrenia o pátraní po pravej totožnosti osoby. Žalobca tvrdil, že vyzval žalovaných na poskytnutie primeraného zadosťučinenia, a to morálnym zadosťučinením formou verejného ospravedlnenia a materiálnym zadosťučinením v peniazoch, k plneniu však nedošlo. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanej žalovanému 1/ si žalobca uplatnil náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v peniazoch vo výške 20 000,- eur, keď mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Polície Slovenskej republiky, ktorý mal spočívať vo zverejnení informácie v mediálnom okruhu o tom, že žalobca je podozrivý zo spáchania trestnej činnosti závažného charakteru, s prosbou o pomoc pri jeho pátraní. Vo vzťahu k žalovanému 1/ si tak uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nesprávneho úradného postupu, vo vzťahu k žalovanému 2/ titulom ochrany osobnosti, keď tvrdil, že zásah (zverejnenie tlačovej správy spolu s jeho podobizňami, nepravdivé skutkové tvrdenia uverejnené v tlačovej správe) do jeho práva na česť, dôstojnosť, dobrú povesť a právo na podobizeň bol neoprávnený a vo vzťahu k žalovanému 3/ titulom ochrany osobnosti, keď žalovaný 3/ mal neoprávnene zasiahnuť do jeho práva na súkromie.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť ako zmätočnú, keď žalobca nedefinoval právny titul, na základe ktorého si uplatnil svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na to, že aj zákon č. 514/2003 Z. z., aj ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) pripúšťajú pasívnu legitímáciu rôznych subjektov, pričom zákon č. 514/2003 Z. z. je lex specialis k OZ ako predpisu lex generalis. Mal za to, že ustanovenie § 11 OZ dáva možnosť žalovať akýkoľvek subjekt okrem štátu, keďže štát môže s poukazom na platnú právnu úpravu vystupovať ako právnická osoba len v určitých, osobitným predpisom vymedzených prípadoch. Preto tvrdil, že kumulácia oboch predpisov je vylúčená. Vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam žalobcu konštatoval, že zo stanoviska Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „KR PZ v Bratislave“) pod č.: KRPZ-BA-VO-380/2013 zo dňa 14.05.2013 vyplýva, že dňa 18.11.2011 bolo príslušníkmi KR PZ v Bratislave realizované pátranie po osobách podozrivých z trestného činu v súlade s príslušnými ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj interných predpisov Policajného zboru. Žalovaný 1/ uviedol, že podobizeň žalobcu bola zverejnená nie v dôsledku pochybenia, resp. nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru, ale v dôsledku časovo nezosúladených (posunutých) podkladov, ktoré boli KR PZ v Bratislave poskytnuté zo strany žalovaného 3/. Podľa neho príslušníci Policajného zboru nemali dôvod spochybňovať relevantnosť podkladov poskytnutých žalovaným 3/, pričom nemali ani prostriedky na preverenie, či časový údaj na záberoch bol alebo nebol zhodný s časom, ktorý bol nastavený v programovom vybavení žalovaného 3/. Ďalej tvrdil, že zo stanoviska oddelenia komunikácie a prevencie KR PZ v Bratislave zistil, že dňa 16.09.2010 bolo dané oddelenie požiadané o zverejnenie kamerových záberov v médiách, preto dňa XX.XX.XXXX bola na mediálny okruh zaslaná tlačová správa spolu s fotografiami osôb, ktoré mohli byť podozrivé zo spáchania vyšetrovaného trestného činu. Potvrdil, že žalobca nebol v tejto trestnej veci vypočutý, nebol osobou podozrivou ani obvinenou. Mal za to, že fotografia žalobcu bola zverejnená z dôvodu, že časový údaj na záberoch z priemyselnej kamery bol vyhodnotený ako údaj, ktorý mal v tom čase súvisieť s vyšetrovaným skutkom. Až po vyhlásení pátrania boli tieto časové rozdiely polícii zo strany banky oznámené a následne boli prijaté adekvátne opatrenia pri pátraní po pravej totožnosti osoby. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný 1/ tvrdil,

že v predmetnom prípade neboli kumulatívne splnené všetky predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu, keďže neexistuje nesprávny úradný postup ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pričom žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy považoval za neopodstatnenú. Poukázal na to, že náhrada nemajetkovej ujmy je odôvodnená najmä v prípadoch, keď došlo vzhľadom na osobu poškodeného a všetky ostatné okolnosti k takému zásahu do práv poškodeného, ktorý preukázateľne zanechal závažné následky, či už v jeho súkromnom živote alebo v jeho uplatnení, zároveň je potrebné skúmať dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nesprávnemu úradnému postupu došlo. Žalovaný 1/ tvrdil, že žalobca žiadnym spôsobom nezodpovedal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur, nepreukázal, že konanie príslušníkov KR PZ v Bratislave znamenalo tak závažný zásah do jeho práv, ktorý by odôvodňoval stanovenie výšky nemajetkovej ujmy v požadovanej sume. Vyjadril aj sa aj k prípadnej ochrane osobnosti žalobcu a uviedol, že pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti musia byť splnené dve zákonné podmienky, a to existencia neoprávneného zásahu a objektívna spôsobilosť neoprávneného zásahu privodiť ujmu na právach dotknutej osoby. Bol názoru, že konaním orgánov, za ktoré Ministerstvo vnútra SR zodpovedá, nedošlo vo vzťahu k žalobcovi k žiadnemu neoprávnenému zásahu, ktorý by bol spôsobilý privodiť ujmu na jeho osobnostných právach.

4. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k žalobe tvrdil, že z jeho strany nedošlo k označeniu žiadnej osoby ako osoby, ktorá mala zmeniť kontaktné telefónne číslo poškodeného klienta. S poukazom na ustanovenie § 38a ods. 4 písm. b) zákona o bankách uviedol, že vyhovel požiadavke vyšetrovateľa a vydal mu kamerový záznam zo dňa, kedy neznáma osoba zmenila kontaktné telefónne číslo na majiteľa účtu. Tvrdil, že neoznačil žiadnu osobu ako „páchateľa trestného činu“, ani ako „osobu podozrivú zo spáchania trestného činu“, ani žiadnym podobným označením, ktoré by bolo spôsobilé neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu a z jeho strany nebol porušený ani princíp prezumpcie neviny, keďže na nikoho nepoukazyval ako na kriminálnika, zločinca, podvodníka, násilníka a podobne. Uviedol, že ako bankový subjekt je povinný kamerovým monitorovacím bezpečnostným systémom zabezpečiť priestory banky a zároveň poskytovať súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní. Poukázal najmä na jeho povinnosti uložené v ustanovení § 38a ods. 2 písm. b), § 38a ods.4 písm. b), § 93a ods.7 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Vzhľadom na uvedené mal žalovaný 3/ za to, že žalobca bezdôvodne a nesprávne namietá, že zachytenie jeho podobizne priemyselnou kamerou nebolo v súlade s právnymi predpismi, a tak malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do jeho práva na podobizeň. Na pojednávaní dňa 08.10.2015 vzniesol námietku premlčania z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty na podanie žaloby vzhľadom na dátum, kedy sa žalobca v skutočnosti dozvedel o škode.

5. Súd prvej inštancie v priebehu konania uznesením č. k. 15C/33/2013-62 zo dňa 16.07.2013 pripustil vstup ďalšieho subjektu na strane žalovaného, a to Ministerstvo vnútra SR, keďže pôvodný žalovaný 2/ - Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave dňom 01.01.2013 prestalo byť právnickou osobou, jeho práva a povinnosti prešli na jeho zriaďovateľa - Ministerstvo vnútra SR. Následne uznesením č. k. 15C/33/2013-68 zo dňa 24.11.2014 bolo konanie vo vzťahu k pôvodnému žalovanému 2/ zastavené.

6. Žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania žalobcovho nároku na ochranu osobnosti z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 106 OZ, keď tvrdil, že sa žalobca o škode dozvedel v Y. roku XXXX, kedy bola zverejnená jeho podobizeň v médiách, avšak žalobu podal až dňa 18.02.2013. Následne žalovaný 2/ spolu so žalovaným 1/ doručil súdu prvej inštancie vyjadrenie, v ktorom uviedol, že zo stanoviska odboru kriminálnej polície KR PZ v Bratislave zo dňa 19.11.2015 vyplýva, že vyšetrovateľom KR PZ v Bratislave bolo dňa XX.XX.XXXX začaté trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu, ktorého sa dopustil neznámy páchateľ tak, že vykonal neoprávnené výber finančnej hotovosti z účtu vedeného u žalovaného 3/, ktorého majiteľom bola poškodená osoba. V rámci vykonávaného vyšetrovania uvedenej trestnej veci vyšetrovateľ žiadosťou zo dňa 23.03.2010 vyžiadal od žalovaného 3/ informáciu o pracovníkoch, ktorí v období pred XX.XX.XXXX vstúpili do systému a bezdôvodne otvorili účet, z ktorého bol neoprávnený výber vykonaný. Žalovaný 2/ uviedol, že dňa XX.XX.XXXX bola žalovaným 3/ zaslaná správa spolu s kamerovým záznamom z pobočky žalovaného 3/, kde neznáma osoba dňa XX.XX.XXXX v čase od XX:XX:XX - XX:XX:XX F. zmenila kontaktné telefónne číslo na majiteľa účtu a bol na účet poškodeného vykonaný vstup. Následne došlo k vyhodnoteniu zaslaných kamerových záznamov a bolo zistené, že v konkrétnom čase na klientskom pracovisku nebol prítomný žiadny klient banky. Žalovaný 2/ uviedol, že operatívne boli vyhodnotené 2 osoby, ktoré mohli vykonať zmenu telefónneho čísla, na kamerovom zázname pri uvedených osobách bol čas XX:XX hod. Na základe uvedeného dňa XX.XX.XXXX bola spracovaná žiadosť o spolupátranie

po totožnosti osôb a táto žiadosť bola vzhľadom na vysokú kvalitu záberov zaslaná aj na oddelenie komunikácie a prevencie KR PZ v Bratislave za účelom zverejnenia. Po zverejnení záberov v médiách sa zistila totožnosť týchto dvoch osôb. Podľa žalovaného 2/ dňa XX.XX.XXXX žalovaný 3/ zaslal KR PZ v Bratislave správu s priloženou fotografiou osoby, ktorá vykonala zmenu telefónneho čísla na účte, pričom časový kód na priloženom zábere ukazoval čas XX:XX:XX hod. a čas XX:XX:XX hod., kedy daná osoba vchádzala do priestorov banky. Až na základe týchto nových skutočností KR PZ v Bratislave dňa XX.XX.XXXX spracoval žiadosť o spolupátranie po totožnosti danej osoby. Podľa žalovaného 1/ a 2/ v čase vyhotovenia prvej žiadosti o spolupátranie vyšetrovateľ KR PZ v Bratislave nedisponoval informáciami o časovom posune a nezladení časových údajov v kamerovom systéme žalovaného 3/ s reálnym časom, resp. o tom, aký bol reálny časový rozdiel medzi časovým údajom kamerového systému banky a časom, kedy podľa údajov poskytnutých žalovaným 3/ malo dôjsť k zmene kontaktného telefónneho čísla na poškodeného ako majiteľa účtu. Preto vyšetrovateľ mohol len približne identifikovať čas, kedy malo dôjsť k zmene telefónneho čísla a podľa toho vytipovať osoby, ktoré sa v inkriminovanom čase v banke nachádzali a mohli predmetnú zmenu vykonať. Žalovaní 1/ a 2/ mali za to, že pátranie po osobách podozrivých zo spáchania predmetného trestného činu bolo zo strany KR PZ realizované v súlade s príslušnými právnymi predpismi a nie je preto možné v súvislosti so zverejnením podobizne žalobcu hovoriť o nesprávnom úradnom postupe podľa zákona číslo 514/2003 Z. z.. Zároveň tvrdili, že vo veci absentuje takéto konštatovanie aj orgánom dozoru nad zákonnosťou trestného konania. Mali za to, že tlačovou správou zo dňa XX.XX.XXXX nebolo neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu, keďže orgány činné v trestnom konaní si plnili svoju zákonnú povinnosť, ktorá im vyplývala aj z ustanovenia § 6 ods. 1 Trestného poriadku. Poukázali tiež na absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi sporným nesprávnym úradným postupom žalovaného a škodou v podobe nemajetkovej ujmy, keďže k zverejneniu podobizne žalobcu v rámci pátrania po totožnosti osoby páchatelia viedli údaje poskytnuté žalovaným 3/.

7. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie rozhodol pôvodne rozsudkom č. k. 15C/33/2013-200 zo dňa 24.05.2016 tak, že žalobu zamietol a žalovaným nepriznal náhradu trov konania. Podľa odôvodnenia tohto rozsudku vo vzťahu k žalovanému 1/ súd nemal za preukázané kumulatívne splnenie všetkých podmienok na vznik zodpovednosti štátu za škodu, najmä žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup KR PZ v Bratislave. Mal za to, že KR PZ v Bratislave neporušilo žiadny právny predpis, ale vychádzalo z informácií poskytnutých žalovaným 3/. Vo vzťahu k žalovanému 2/ a 3/ došlo k zamietnutiu žaloby z dôvodu, že zverejnenie podobizne žalobcu nemalo za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v takom rozsahu, aby mu vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

8. V dôsledku odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4Co/199/2018 zo dňa 30.04.2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre rozpornosť a nesúlad so zákonnými požiadavkami na presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keď rozsudok neobsahoval hodnotenie dôkazov a ustálený skutkový stav, právne posúdenie veci bolo nepreskúmateľné a odôvodnenie napadnutého rozsudku nepresvedčivé. Odvolací súd konštatoval, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobou uplatnený nárok proti žalovanému 1/ právne posúdil ako nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nesprávneho úradného postupu KR PZ Bratislava, hoci žalobca žalovaného 1/ žaloval titulom nároku na náhradu škody v zmysle uvedeného zákona a zároveň aj titulom jeho nároku na ochranu osobnosti podľa ustanovenia § 11 až 13 OZ. Svoje právne posúdenie žalobou uplatnených nárokov súd prvej inštancie nevysvetlil dostatočne, keď neuviedol, z akého právneho dôvodu nemôžu oba nároky vo vzťahu k žalovanému 1/ popri sebe obstáť, prípadne za predpokladu, že popri sebe obstáť mohli, žalovaný nároky žalobcu vo vzťahu k žalovanému 1/ neposúdil právne dostatočne. Odvolací súd vo vzťahu k žalovanému 1/ uviedol, že súd prvej inštancie bol názoru o neexistencii nesprávneho úradného postupu, avšak neuviedol svoje zistenia ohľadom správneho úradného postupu, prípadne právne posúdenie veci, aký úradný postup v danom prípade bol správny a v čom konkrétne došlo k jeho porušeniu, aby jeho právny záver o tom, že dané porušenie úradného postupu nebolo takej intenzity, že by založilo nárok žalobcu na náhradu škody, bolo možné preskúmať. Podľa odvolacieho súdu za pripustenia toho, že neoprávnený zásah do osobnostných práv realizovali príslušníci KR PZ Bratislava, bolo potrebné brať na zreteľ zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície, ktorý upravuje ich služobný pomer k štátu, taktiež analogicky zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ktorý vo svojom ustanovení § 78 ods. 5 a 7 upravuje zodpovednosť štátu za škody spôsobené PZ a policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom. Podľa odôvodnenia vyššie uvedeného uznesenia súd prvej inštancie právne neposúdil,

či použitie fotografií žalobcu pre účely trestného stíhania spôsobom realizovaným KR PZ v Bratislave v tomto konkrétnom prípade požívalo zákonnú licenciu v zmysle ustanovenia § 12 OZ. Vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ odvolací súd poukázal na nedostatočné právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie, ktorý ihneď pristúpil k právnomu posudzovaniu nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, majúc za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o nároku na peňažné zadosťučinenie, keďže nepreukázal zníženie jeho dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere alebo závažnú ujmu v jeho súkromí. Odvolací súd ako dôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu o tom, že v zmysle aktuálnej judikatúry a súdnej praxe neoprávneným zásahom dotknutá osoba nenesie v súdnom konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy dôkazné bremeno ohľadom zníženia jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere, a to vzhľadom na demonštratívny výpočet dôvodov priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre účely rozhodnutia o nároku na priznanie takejto formy zadosťučinenia bude vždy potrebné zvážiť okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, dĺžku a intenzitu trvania zásahu, v danom prípade difamáciu a kriminalizáciu žalobcu a pod. a vziať do úvahy, či by danú ujmu pociťovala ako značnú každá fyzická osoba a z akých dôvodov. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne vec prejednať, vykonať a vyhodnotiť dokazovanie za účelom ustálenia skutkového stavu a tým ustálenia alebo neustálenia základu žalobou uplatneného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči jednotlivým žalovaným, ustálený skutkový stav preskúmateľne právne posúdiť so zreteľom na všetky právne aspekty veci, následne prípadne vykonať a vyhodnotiť vykonané dokazovanie za účelom ustálenia výšky prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy.

9. V ďalšom konaní právna zástupkyňa žalobcu trvala na podanej žalobe v plnom rozsahu. Uviedla, že vo vzťahu k žalovanému 1/ si žalobca uplatnil len nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a vo vzťahu k žalovanému 2/ a 3/ si uplatnil nárok titulom ochrany osobnosti. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemala a upustila od návrhu na výsluch svedkov a pripojenie vyšetrovacieho spisu, keď tvrdila, že z výsluchu žalobcu vyplynulo, že zásah do jeho práv bol závažný.

10. Poverená zástupkyňa žalovaného 1/ a 2/ sa pridržiavala dovtedajších vyjadrení žalovaného 1/ a 2/. Za žalovaného 1/ mala za to, že nie sú dané podmienky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a zároveň, že odvolací súd nevytkol súdu prvej inštancie správnosť zisteného stavu. Vo vzťahu k žalovanému 2/ mala za to, že žalobca nepreukázal podmienky podľa § 11 a nasl. OZ. Namietala, že zákon č. 73/1998 Z. z. nie je aplikovateľný na daný prípad, keďže nejde o výkon verejnej moci, rovnako ustanovenie § 78 ods. 5 a 7 zákona č. 171/1993 Z. z. zmysle judikatúry rieši škody majetkové a škody spôsobené Policajným zborom a policajtni za postup podľa tohto zákona, pričom v predmetnom spore KR PZ Bratislava postupovalo podľa Trestného poriadku. Taktiež tvrdila, že použitie zákona č. 171/1993 Z. z. nie je v danom prípade možné, pretože tu nejde o neoprávnenosť, keďže v čase posunutia podobizne žalobcu od banky išlo o oprávnený postup a rovnako nemožno hovoriť o zákroku podľa tohto zákona.

11. Z výpovede žalobcu súd prvej inštancie zistil identické skutočnosti uvedené v žalobe doplnené o informáciu, že v deň, keď v televízii bola odvysielaná správa o tom, že polícia pátra po podozrivých osobách, ktoré boli zobrazené, a žiadala verejnosť o pomoc pri pátraní po osobách podozrivých z obzvlášť závažného zločinu podvodu, bolo to T. asi o XX:XX hod., kedy žalobca išiel domov z práce a predtým išiel na nákupy do obchodného centra. Vtedy mu začal intenzívne vyzvárať mobilný telefón, telefonovali mu známi s tým, že ho videli v televízii, že vykradol banku alebo urobil nejaký podvod. Žalobca nevedel, čo sa deje, čo má robiť, prestal zdvíhať telefón, mal pocit, že ho všetci sledujú, preto išiel domov, kde si pozrel záznam z televízie. Ako prvé oznámil túto skutočnosť svojim rodičom, ktorí správy nesledovali, no tvrdil, že obec, z ktorej pochádza, je malá a v tom čase už boli ľudia, ktorí správy videli. Následne žalobca telefonoval kamarátovi, ktorý v minulosti robil vyšetrovateľa, ktorý žalobcu rovnako stotožnil so zobrazenými osobami a poradil mu, aby sa nahlásil na políciu. Žalobca sa telefonicky nahlásil na políciu a bolo mu oznámené, že nasledujúci deň ho bude kontaktovať vyšetrovateľ. Na druhý deň riadne išiel do práce, kde taktiež oznámil, čo sa stalo. Uviedol, že pracoval v spoločnosti F., G..Y., kde mal oprávnenie manipulovať s finančnými prostriedkami. Vedúci ho informoval, že mu možno dá výpoveď, podľa toho, ako sa to vyvinie. V ten deň sa stretol aj s vyšetrovateľom, ktorý sa ho opýtal na udalosti, ktoré sa stali v rozhodný deň v pobočke banky. Žalobca mu uviedol, že išiel do banky zistiť podmienky úveru, avšak z dôvodu, že na úver nemal dostatočný príjem, čakal na svojho kamaráta, ktorý mal byť jeho ručiteľom. V pobočke banky sa neustále obzeral, pretože čakal na kamaráta. Po týchto informáciách vyšetrovateľ rozhovor ukončil s tým, že bol v zlý čas na nesprávnom mieste. Žalobca uviedol, že celá táto skutočnosť mala na neho zlý dopad, rovnako i na jeho rodičov, pretože aj oni mali množstvo telefonátov od známych aj rodinných príslušníkov s rôznymi otázkami a uštipačnými

poznámkami. V lokálnej televízii D. televízny spot v tom čase išiel každý deň. V práci túto situáciu ustál, pretože vo firme mal dôveru. Z tejto situácie bol jeho spolubývajúci v strese, mal strach, že prídu policajti. Na záver uviedol, že informácia s jeho podobizňou bola uverejnená v televízii H., v lokálnej televízii D., na portáli Q..sk, v týždenníku R. H. D..

12. Zo žiadosti KR PZ v Bratislave o poskytnutie dokladov z 22.03.2010 adresovanej žalovanému 3/ súd prvej inštancie zistil, že Úrad justičnej a kriminálnej polície KR PZ v Bratislave vykonával vyšetrovanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu, ktorého sa dopustil doposiaľ nestotožnený páchatel', keď v presne nezistenom čase dňa XX.XX.XXXX v U. na Š. X v pobočke žalovaného 3/ bez vedomia a súhlasu vlastníka účtu vykonal neoprávnený výber čiastky 166 221,29 eur, čím spôsobil škodu. Preto KR PZ žiadalo históriu zo špecifikovaného účtu za obdobie od založenia účtu do dňa žiadosti, okrem iného - ustáliť čas vykonania výberu finančných prostriedkov na pobočke banky, zaslať záznam z kamerového systému pobočky banky z XX.XX.XXXX, na ktorom mala byť zachytená osoba, ktorá výber vykonala, zaslať záznam z interného šetrenia.

13. Z vyjadrenia žalovaného 3/ z 15.04.2010 adresovaného KR PZ v Bratislave vyvodil, že okrem iných listín bola zaslaná kópia pokladničného dokladu z XX.XX.XXXX „Uzavretie účtu - výdaj“, kedy neznáma osoba neoprávnene vybrala celý vklad na pobočke VÚB a.s. U. - Š., a kópia „Objednávky klienta - výber z účtu - prijatie objednávky“ zo dňa XX.XX.XXXX, kedy neznáma osoba požiadala o vyplatenie vkladu na danej pobočke žalovaného 3/, pričom požadovaný kamerový záznam z pobočky z XX.XX.XXXX G. XX.XX.XXXX žalovaný 3/ nemohol poskytnúť, pretože bol premazaný novšími záznamami. Zaslaný bol kamerový záznam z XX.XX.XXXX, kedy neznáma osoba zmenila kontaktné telefónne číslo na majiteľa účtu a kamerový záznam z XX.XX.XXXX z pobočky VÚB a.s. U. - R., kedy pravý klient podal reklamáciu na neoprávnený výber z účtu. V predloženom tzv. „Reporte všetkých účtov“ boli farebne vyznačené riadky s dátumom XX.XX.XXXX a s časom od XX:XX:XX D. XX:XX:XX hod.

14. Z tlačovej správy KR PZ v Bratislave, oddelenia komunikácie a prevencie z XX.XX.XXXX určenej pre mediálny okruh súd prvej inštancie zistil, že KR PZ v Bratislave vydalo nasledovnú tlačovú správu: „Polícia pátra po podozrivých osobách (na fotografií). Policajti žiadajú verejnosť o pomoc pri pátraní po osobách podozrivých z obzvlášť závažného zločinu podvodu. Toho skutku sa mal dopustiť doposiaľ neznámy páchatel' tak, že bez vedomia a súhlasu vlastníka bankového účtu vykonal neoprávnený výber v presne nezistenom čase dňa XX.XX.XXXX na Š. I. T. U. a týmto výberom spôsobil majiteľovi účtu škodu vo výške viac ako 166 000,- eur. Na fotografiách sú zobrazené podozrivé osoby, ktoré mali dňa XX.XX.XXXX v čase medzi XX.XX F. G. XX.XX hod. na predmetnom účte poškodenej osoby vykonať zmeny údajov. Akékoľvek informácie, ktoré by mohli viesť k stotožneniu podozrivej osoby na fotografii, oznámte na bezplatné číslo polície 158, alebo na číslo 80/26513 alebo 80/23513, prípadne osobne na ktoromkoľvek policajnom oddelení.“

15. Z tlačovej správy KR PZ v Bratislave, oddelenia komunikácie a prevencie z XX.XX.XXXX určenej pre mediálny okruh zistil, že KR PZ v Bratislave vydalo tlačovú správu, podľa ktorej pátrala už len po jednej osobe podozrivej z obzvlášť závažného zločinu podvodu.

16. Z emailu žalovaného 3/ zo dňa XX.XX.XXXX o 15:20 hod. adresovaného Ministerstvu vnútra SR vyvodil, že zamestnanec žalovaného 3/ poslal na ministerstvo vnútra fotky osoby, ktorá sa vydávala za poškodeného. Z dvoch fotiek bol súdu prvej inštancie zrejmý dátum - XX.XX.XXXX a čas XX:XX:XX hod. a XX:XX:XX hod. Následne z listu žalovaného 3/ zo dňa 29.09.2010 adresovaného KR PZ v Bratislave zistil, že k zmene kontaktného telefónneho čísla poškodenej osoby došlo dňa XX.XX.XXXX o XX:XX:XX hod.

17. Vychádzal tiež z odpovede KR PZ v Bratislave zo dňa 06.10.2011, že žalobca nebol osobou podozrivou, ani obvinenou, jeho fotografia bola daná do pátrania z dôvodu, že časový údaj na záberoch z priemyselných kamier bol vyhodnotený ako údaj, ktorý mal v tom čase súvisieť s vyšetrovaným skutkom a z tohto dôvodu bola fotografia jeho osoby zverejnená so žiadosťou o spolu pátranie. Polícia v čase vyhlásenia pátrania nemala informáciu o časových rozdieloch, ktoré boli dôležité pre samotné vyšetrovanie. Až po vyhlásení pátrania boli časové rozdiely oznámené zo strany banky, a tak boli prijaté adekvátne opatrenia pri pátraní po pravej totožnosti osoby.

18. Z výzvy žalobcu na primerané zadosťučinenie zo dňa 15.11.2011 adresovanej Ministerstvu vnútra SR a KR PZ v Bratislave a z obdobnej výzvy zo dňa 11.11.2011 adresovanej žalovanému 3/, súd prvej inštancie zistil, že žalobca uviedol, že mu súvislosti s vydanou tlačovou správou ohľadom pátrania po osobe podozrivej zo spáchania trestného činu, ako aj v súvislosti s poskytnutým záznamom z priemyselnej kamery zobrazujúcim podobizeň žalobcu, vznikol nárok na morálnu a peňažnú satisfakciu. Žiadal uvedené orgány o predbežné stanovisko a mimosúdne vyriešenie sporu.

19. Z odpovede žalovaného 2/ zo dňa 01.12.2011 a KR PZ v Bratislave zo dňa 30.11.2011 vyvodil, že žalobca podľa nich neodôvodnil, v čom spočíval neoprávnenosť zásahu do jeho práv a na základe akého právneho predpisu sa vo vzťahu k žalovanému 2/ domáhal poskytnutia primeraného zadosťučinenia. Z odpovede KR PZ v Bratislave tiež zistil, že pátranie po osobách podozrivých z trestného činu bolo realizované v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a internými predpismi platnými v Policajnom zbore. Podobizeň žalobcu bola zverejnená nie v dôsledku pochybenia, resp. nesprávnych úradných postupov príslušníkov Policajného zboru SR, ale v dôsledku časovo nezosúladených podkladov poskytnutých žalovaným 3/. Príslušníci Policajného zboru SR nemali dôvod spochybňovať relevantnosť podkladov, nemali ani prostriedky na preverenie časových údajov. KR PZ v Bratislave uviedlo, že nemôže niesť zodpovednosť za zverejnenie podobizne žalobcu.

20. Žalobca listom zo dňa 15.03.2012 žiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu zo strany Polície SR, na základe ktorého si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur.

21. Zo žaloby žalobcu zo dňa 23.01.2011 proti žalovanému: SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. a následne z rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 6C/203/2012 zo dňa 13.03.2015 (bez vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti), ako aj z ďalšej žaloby žalobcu zo dňa 03.02.2011 proti žalovanému: MAC TV, s.r.o. a následne z rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 11C/33/2012 zo dňa 07.05.2015 súd prvej inštancie zistil, že sa žalobca v oboch konaniach okrem iného domáhal ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25 000,- eur z dôvodu zverejnených článkov v súvislosti s trestným činom podvodu na pobočke VÚB, a.s., kedy došlo k výberu sumy 166 000,- eur z účtu poškodenej osoby, ktorým podľa jeho udania došlo k zásahu do jeho cti, dobrého mena, vážnosti a do práva na podobizeň.

22. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01.01.2009 do 31.12.2010 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., § 17 ods. 1, 2 a 3 uvedeného zákona, § 11 OZ, § 12 ods. 1, 2 a 3 OZ, § 13 ods. 1, 2 a 3 OZ, § 16 OZ, § 101 OZ, § 38a ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. b) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase poskytnutia informácie žalovaným 3/, § 93a ods. 7 uvedeného zákona, § 10 ods. 7 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov a § 6 ods. 1 až 4 Trestného poriadku.

23. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil a medzi stranami mal aj za nesporné, že sa žalobca dňa XX.XX.XXXX zdržiaval v pobočke žalovaného 3/ za účelom zistenia podmienok úveru, kde bol zachytený na kamerovom zázname vyhotovenom žalovaným 3/. V rovnaký deň a v rovnakej pobočke žalovaného 3/ tretia osoba vykonala zmeny údajov na bankovom účte klienta žalovaného 3/ (poškodenej osoby), na základe čoho dňa XX.XX.XXXX došlo k neoprávnenému výberu finančných prostriedkov z bankového účtu poškodenej osoby v sume približne 166 000,- eur. Z dôvodu oznámenia danej skutočnosti poškodenou osobou polícii, príslušníci KR PZ v Bratislave dňa 22.03.2010 adresovali žalovanému 3/ žiadosť o poskytnutie podkladov k objasneniu obzvlášť závažného zločinu podvodu, ktorého sa dopustil neznámy páchatel' dňa XX.XX.XXXX neoprávneným výberom čiastky 166 221,29 eur bez súhlasu a vedomia poškodenej osoby. Hoci KR PZ v Bratislave žiadalo okrem iného uvedenie času vykonania výberu finančných prostriedkov na pobočke banky a zaslanie záznamu z kamerového systému pobočky banky zo dňa XX.XX.XXXX, žalovaný 3/ listom zo dňa 15.04.2010 oznámil, že požadovaný kamerový záznam z pobočky z XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX už nemal k dispozícii, namiesto toho polícii poskytol kamerový záznam zo dňa XX.XX.XXXX, kedy došlo k zmene kontaktného telefónneho čísla majiteľa účtu, ako aj tzv. „Report všetkých účtov“, v ktorom boli farebne vyznačené riadky s dátumom XX.XX.XXXX a s časom od XX:XX:XX do XX:XX:XX hod. Na základe takto poskytnutých údajov žalovaným 3/ Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave, ktoré už dňa XX.XX.XXXX začalo trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu voči neznámej osobe, bez súčinnosti

so žalovaným 3/ samostatne vyhodnotilo zaslané kamerové záznamy a zistilo, že v konkrétnom čase (od XX:XX:XX do XX:XX:XX hod.) na pobočke žalovaného 3/ nebol prítomný žiadny klient banky, preto operatívne vytypovalo 2 osoby, ktoré podľa neho prichádzali do úvahy ako osoby, ktoré mohli vykonať zmenu telefónneho čísla poškodenej osoby, pričom kamera zaznamenala pohyb týchto osôb o XX:XX hod. Následne dňa 16.09.2010 KR PZ v Bratislave spracovalo žiadosť o spolupátranie po totožnosti takto zistených dvoch osôb. Oddelenie komunikácie a prevencie KR PZ v Bratislave potom dňa XX.XX.XXXX vydalo tlačovú správu, v zmysle ktorej polícia žiadala verejnosť o pomoc pri pátraní po osobách podozrivých z obzvlášť závažného zločinu podvodu - neoprávneného výberu sumy cca vo výške 166 000,- eur dňa XX.XX.XXXX z bankového účtu poškodenej osoby. Spolu s predmetnou tlačovou správou došlo k zverejneniu aj fotografií s podobizňou žalobcu ako jednej z osôb podozrivých z tohto zločinu, ktoré mali dňa XX.XX.XXXX v čase medzi XX:XX hod. a XX:XX hod. vykonať zmeny údajov na bankovom účte poškodenej osoby. Napriek vyššie uvedenému, kedy došlo k zverejneniu podobizne žalobcu v súvislosti s týmto obzvlášť závažným zločinom, žalobca nikdy nebol v tejto trestnej veci stíhaný a nebol ani osobou podozrivou, či obvinenou. Po zverejnení tlačovej správy sa žalobca prihlásil na políciu, podal vysvetlenie, podľa ktorého sa v pobočke žalovaného 3/ zdržiaval za účelom vybavenia svojich záležitostí, a následne dňa XX.XX.XXXX došlo opätovne k zverejneniu novej tlačovej správy spolu s fotografiou už len jednej osoby podozrivej zo spáchania trestného činu. K „oprave“ tlačovej správy došlo po tom, ako žalovaný 3/ dňa XX.XX.XXXX zaslal KR PZ v Bratislave správu s priloženou fotografiou osoby, ktorá vykonala zmenu telefónneho čísla na účte poškodenej osoby, pričom časový kód na priloženom zábere ukazoval čas XX:XX:XX hod. a čas XX:XX:XX hod., kedy daná osoba vchádzala do priestorov banky. Na kamerovom zázname žalovaného 3/ zo dňa XX.XX.XXXX došlo k časovému posunu a časové údaje v kamerovom systéme neboli zosúladené s reálnym časom. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal zaviazat' žalovaného 1/ na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000,- eur v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nesprávneho úradného postupu KR PZ v Bratislave, ktorý spočíval vo zverejnení informácie v mediálnom okruhu o ňom ako o osobe podozrivej zo spáchania trestnej činnosti závažného charakteru s prosbou o pomoc pri jeho pátraní, žalovaného 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5 000,- eur titulom ochrany osobnosti v dôsledku zásahu do jeho práva na česť, ľudskú dôstojnosť a podobizeň a vo vzťahu k žalovanému 3/ v sume 5 000,- titulom ochrany osobnosti z dôvodu zásahu do jeho súkromia.

24. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok - nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

25. Viazaný rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 4Co/199/2018 zo dňa 30.04.2020, sa v prvom rade vysporiadal s otázkou posúdenia nároku žalobcu uplatneného voči žalovanému 1/. Zistil, a to v súčinnosti s právnou zástupkyňou žalobcu a poverenou zástupkyňou žalovaného 1/ a 2/, že sa žalobca voči žalovanému 1/ jednoznačne domáhal nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nesprávneho úradného postupu. Ochrany osobnosti sa domáhal voči žalovanému 2/ a 3/.

26. Zopakoval, že žalobca si voči žalovanému 1/ uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., keď tvrdil, že sa KR PZ v Bratislave dopustilo nesprávneho úradného postupu (iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb), ktorý spočíval vo zverejnení informácie v mediálnom okruhu o ňom ako o osobe podozrivej zo spáchania trestnej činnosti závažného charakteru s prosbou o pomoc pri jeho pátraní. Mal za to, že nesprávnosť úradného postupu bola preukázaná odpoveďou KR PZ v Bratislave zo dňa 06.10.2011 (bod 11.7, bod 11.4 a bod 11.5 rozsudku), najmä tlačovou správou zo dňa XX.XX.XXXX a dňa XX.XX.XXXX. Vznik nemajetkovej ujmy odôvodňoval skutočnosťou, že je mladým človekom, študentom vysokej školy, pre ktorého uverejnenie nepravdivej informácie spolu s jeho podobizňou ako páchatela obzvlášť závažného zločinu podvodu malo za následok zásah do osobného života, ktorý sa prejavil stratou priateľov, podozrievavosťou a odsúdením zo strany príbuzných, blízkeho a vzdialenejšieho okolia, ako aj silným pocitom nespravodlivosti a neistoty do budúcnosti. Žalovaný 1/ sa bránil tým, že podobizeň žalobcu bola zverejnená nie v dôsledku pochybenia alebo nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru, ale v dôsledku časovo nezosúladených (posunutých) podkladov poskytnutých žalovaným 3/. Podľa neho príslušníci

Policajného zboru nemali dôvod spochybňovať relevantnosť podkladov poskytnutých žalovaným 3/, pričom nemali ani prostriedky na preverenie, či časový údaj na záberoch bol alebo nebol zhodný s časom, ktorý bol nastavený v programovom vybavení žalovaného 3/. Tvrdil, že až po vyhlásení pátrania boli tieto časové rozdiely polícii zo strany banky oznámené a následne boli prijaté adekvátne opatrenia pri pátraní po pravej totožnosti osoby. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný 1/ mal za to, že neboli kumulatívne splnené všetky predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu, nevzhliadol existenciu nesprávneho úradného postupu, ani príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

27. Uviedol, že v zmysle konštantnej judikatúry sa za nesprávny úradný postup považuje konanie štátneho orgánu, pri ktorom porušil právnymi normami predpísané pravidlá. Spravidla ide o postup, úkony, ktoré s rozhodovacou činnosťou priamo nesúviseli, avšak nie je vylúčené, aby bola škoda spôsobená postupom uskutočneným aj v rámci rozhodovacej činnosti, za predpokladu, že úkony nesprávneho úradného postupu priamo k vydaniu rozhodnutia nevedú a bezprostredne sa v obsahu rozhodnutia neprejavia. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj iná činnosť orgánu štátu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania, ako i zbytočné prietahy v súdnom konaní. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, ako aj iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

28. V predmetnej veci súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii nesprávneho úradného postupu KR PZ v Bratislave, ktorým došlo k nezákonnému zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu, keď porušilo zásadu nezverejňovania chránených osobných údajov a skutočností súkromného charakteru, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia (podobizeň žalobcu a jeho označenie ako osoby podozrivej zo spáchania obzvlášť závažného zločinu) vyjadrenú v ustanovení § 6 ods. 2 a 4 Trestného poriadku. Nesprávnosť úradného postupu súd prvej inštancie vzhliadol v tom, že KR PZ v Bratislave napriek tomu, že zistilo časový nesúlad na kamerovom zázname zo dňa XX.XX.XXXX poskytnutom žalovaným 3/ oproti časovému údaju, ktorý žalovaný 3/ označil ako okamih neoprávneného zásahu do bankového účtu poškodenej osoby (čas XX:XX:XX hod.), nechalo bez povšimnutia a bez súčinnosti so žalovaným 3/ si určilo a vytypovalo dve nezávislé osoby, ktoré sa v danej pobočke žalovaného 3/ nachádzali (avšak v čase XX:XX hod.). Namietaný nesprávny úradný postup súd prvej inštancie zistil najmä z vyjadrenia žalovaného 3/ z 15.04.2010 adresovaného KR PZ v Bratislave, z emailovej správy žalovaného 3/, z tlačových správ z XX.XX.XXXX a z XX.XX.XXXX, ako aj zo samotného vyjadrenia žalovaného 1/ na pojednávaní dňa 08.10.2015, z ktorých vyvodil, že žalovaný 3/ na žiadosť žalovaného 2/ poskytol kamerový záznam zo dňa XX.XX.XXXX, na ktorom mala byť zachytená osoba podozrivá z manipulácie s bankovým účtom poškodenej osoby, pričom žalovaný 3/ neoznačil žiadnu podozrivú osobu. Žalovaný 3/ len uviedol čas, kedy malo dôjsť k zmene na bankovom účte poškodenej osoby, a to čas od XX:XX:XX D. XX:XX:XX hod. KR PZ v Bratislave však po vyhodnotení kamerového záznamu zistilo, že sa v daný čas na pobočke banky nezdržoval žiadny klient, preto operatívne, samostatne, bez odstránenia zistených rozporov, bez súčinnosti so žalovaným 3/ vytypoval 2 osoby, ktoré podľa neho mohli vykonať zmenu telefónneho čísla na bankovom účte poškodeného, pričom na kamerovom zázname pri uvedených osobách bol čas XX:XX hod. (a nie čas XX:XX:XX hod.). Ako sa následne zistilo, skutočný čas bol XX:XX:XX hod. a čas XX:XX:XX hod. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na to, že vyžiadaný kamerový záznam bol KR PZ v Bratislave poskytnutý v mesiaci apríl 2010 a k vydaniu spornej tlačovej správy došlo v mesiaci Y. XXXX, teda KR PZ v Bratislave malo dostatok času na to, aby ako orgán činný v trestnom konaní s odbornou starostlivosťou vyhodnotil kamerový záznam, a pritom dbal na ochranu práv a chránených záujmov fyzických osôb nachádzajúcich sa na zázname a preventívne sa tak vyhol prípadným škodám, alebo v prípade ním vytypovaných osôb ich v tlačovej správe neoznačil za osoby podozrivé zo spáchania obzvlášť závažného zločinu.

29. Čo sa týka existencie nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, z výpovede žalobcu mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca o tlačovej správe zo dňa XX.XX.XXXX dozvedel od známych, ktorí mu to telefonicky oznámili. Následne sám žalobca oznámil svojim rodičom, ako aj zamestnávateľovi, že jeho fotografia bola KR PZ v Bratislave zverejnená spolu s prosbou o pomoc pri jeho pátraní ako osobe podozrivej z trestného činu. Celá táto skutočnosť mala na žalobcu zlý dopad, mal množstvo telefonátov od známych aj rodinných príslušníkov s rôznymi otázkami a uštipačnými poznámkami. Tiež poukázal na to, že tlačová správa bola prebratá médiami. Súd prvej inštancie v tomto prípade dospel k záveru, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné

bremeno, keď nepreukázal, že daný nesprávny úradný postup závažným spôsobom zasiahol do jeho súkromného života, spoločenského uplatnenia, teda že došlo k závažným negatívnym následkom v jeho sfére, hoci priznanie zadosťučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. predpokladá, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Mal za to, že pre priznanie nemajetkovej ujmy však sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie zadosťučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda existencia skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla, a preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva žalobcu bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy SR relevantného pre Ústavný súd SR (alebo v prípade žaloby o ochranu osobnosti). Vyjadril názor, že v konaní o nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 129/2014-116 zo dňa 21.05.2014). Nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Bol toho názoru, že súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len za predpokladu takej intenzity týchto následkov, že konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce pre odstránenie následkov, ktoré u žalobcu nastali, pretože došlo k značnému zníženiu jeho dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 1/2012-38 z 12.01.2012, v ktorom bolo vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. skonštatované, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Súd prvej inštancie sa v tejto časti uplatneného nároku stotožnil s argumentáciou žalovaného 1/ v tom, že žalobca nepreukázal, že by mu v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikla nemajetková ujma, svoje tvrdenia nepodporil konkrétnymi skutočnosťami, prípadne dôkazmi. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že žalobca nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy, nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť v spoločnosti a došlo k závažnej ujme v jeho súkromí, rovnako nemal za preukázané jeho tvrdenie o strate priateľov, či odsúdenie zo strany príbuzných. Z výpovede žalobcu zistil okolnosti, na základe ktorých sa žalobca dozvedel o zverejnení tlačovej správy spolu s jeho fotografiou, pocity žalobcu po zverejnení jeho fotografie, ako aj skutočnosť, že pociťoval stres, mal obavu o svoju budúcnosť, zamestnanie, bol v neistote. Vyhodnotil, že uvedené však nepreukazuje závažný zásah predpokladaný konštantnou judikatúrou v prípade žaloby o náhradu škody /nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže pre vznik zodpovednosti štátu za škodu je potrebné kumulatívne splnenie všetkých podmienok, avšak v predmetnom prípade súd prvej inštancie nemal za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, žalobu voči žalovanému 1/ zamietol.

30. Následne dôvodil, že pojmovými znakmi subjektívnych osobnostných práv sú absolútna povaha, imateriálny charakter, všeobecnosť a výlučnosť, zásadná neprevoditeľnosť, časová neobmedzenosť a nepremlčateľnosť. Pôsobia voči neobmedzenému, resp. neurčitému okruhu ostatných subjektov práva, ich predmetom sú výlučne nemajetkové hodnoty (osobnosť), patria každej fyzickej osobe „a priori“ (sú prejavom ľudskej osobnosti vo vzťahu k ostatným subjektom, t.j. či fyzickým alebo právnickým osobám) s rovnakým právnym postavením, výlučné oprávnenie nakladať počas celého života v medziach určených právnym poriadkom s jednotlivými stránkami svojej osobnosti patrí fyzickej osobe, nemožno ich scudzovať, deliť od ich nositeľa, upínajú sa na fyzickú osobu po dobu jej fyzickej existencie v spoločnosti (sú časovo neobmedzené počas života fyzickej osoby), sú nezdediteľné (netvorí predmet dedičstva), sú nepremlčateľné, rovnako aj neprekludovateľné a nemožno ich postihovať exekúciou. Na rozdiel od nich majetkové práva možno oddeliť od ich subjektov, prevádzať (scudzovať) ich, podliehajú exekúcii, premlčaniu a preklúzii. Špecifickosť subjektívnych osobnostných práv spočíva v ich predmete, ktorým je priamo osobnosť človeka, fyzickej osoby v jej celistvosti. Právo na ochranu osobnosti (subjektívne rýdzo osobné, resp. osobnostné právo) Občiansky zákonník upravuje ako jednotné právo (doslovné znenie „fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti“). V dôsledku toho je treba jednotlivé práva, ktoré

v tomto jednotnom rámci vznikajú, chápať ako práva čiastkové, líšiace sa navzájom vzťahom k rôznym hodnotám, stránkam osobnosti, avšak vychádzajúcim z osobnosti tvoriacej fyzickú a mravnú jednotu. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 z 17.02.2011).

31. Uviedol, že osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, môže využiť prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 OZ. Konštatoval, že žalobca sa voči žalovaným 2/ a 3/ domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 OZ, keď mal za to, že morálne zadosťučinenie nie je postačujúce, a je potrebné vyvážiť a zmierniť jeho nemajetkovú ujmu peňažnou formou. Za predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy označil 1./ existencia ujmy (spočívajúca v zásahu do cti, dobrej povesti, podobizne a súkromia žalobcu), 2./ porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon (spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv žalobcu) a 3./ príčinná súvislosť medzi touto ujmov a protiprávnym konaním.

32. Vo vzťahu k žalovanému 2/ a 3/ sa súd prvej inštancie v prvom rade vysporiadal s námietkou premlčania, keď žalovaný 2/ a 3/ tvrdili, že žalobcovi uplynula subjektívna premlčacia lehota, keď žaloba bola podaná dňa 18.02.2013 a o prípadnom zásahu do jeho osobnosti sa dozvedel v Y. roku XXXX, kedy bola zverejnená jeho podobizeň v médiách. Predmetnú námietku premlčania nepovažoval za dôvodnú, a to s poukazom na ustanovenie § 101 OZ, podľa ktorého je všeobecná premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, v tomto prípade odo dňa XX.XX.XXXX, kedy bola zverejnená tlačová správa KR PZ v Bratislave a uplynula by dňa XX.XX.XXXX. Z uvedeného mal za zrejmé, že žaloba bola podaná včas. V súvislosti s predmetnou námietkou poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 z 17.02.2011, podľa ktorého „počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.“

33. Vychádzal z toho, že žalobca si voči žalovanému 2/ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do jeho práva na česť, ľudskú dôstojnosť a podobizeň v dôsledku zverejnenia tlačovej správy dňa XX.XX.XXXX spolu s fotografiami zachytávajúcimi jeho podobizeň a zároveň v dôsledku jeho označenia za osobu podozrivú zo spáchania obzvlášť závažného zločinu s prosbou o pomoc pri jeho vypátraní. Žalovaný 2/ sa bránil tým, že polícii bol kamerový záznam s časovým posunom poskytnutý žalovaným 3/, preto u neho absentuje neoprávnenosť zásahu do osobnosti žalobcu. Okrem toho tvrdil, že si orgány činné v trestnom konaní plnili len svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 6 ods. 1 Trestného poriadku. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/424/2015 z 1.07.2015, podľa ktorého „neoprávneným zásahom do súkromia fyzickej osoby môže byť nielen rozširovanie údajov z jej súkromného života, ale aj vyhotovenie a uverejnenie podobizní fyzickej osoby a obrazových záznamov podoby fyzickej osoby. Pre aplikáciu zákonnej spravodajskej licencie musí však byť verejný záujem na použití fotografie nielen oprávnený, ale aj aktuálny a navyše použitie podobizne v rámci zákonnej licencie nesmie byť v rozpore s takými jej záujmami, ktoré treba bezpodmienečne rešpektovať, pričom musí byť súčasne primerané (t. j. forma, obsah, rozsah a spôsob použitia zodpovedajú účelu zákonnej licencie).“ Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný 2/ (ako zriaďovateľ KR PZ v Bratislave) po tom, ako mu žalovaný 3/ poskytol kamerový záznam zo dňa XX.XX.XXXX spolu s časovým údajom o tom, kedy malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do bankového účtu poškodenej osoby, zistil, že v žalovaným 3/ uvedenom čase (XX:XX:XX - XX:XX:XX hod.) sa na pobočke banky nenachádzal žiadny klient, preto samostatne, bez žiadosti žalovaného 3/ o odstránenie zistených rozporov, vyhodnotil takto poskytnutý kamerový záznam a vytipoval si na zázname dve osoby, ktoré podľa jeho uváženia mohli byť práve osobami podozrivými zo spáchania trestného činu. Hoci žalovanému 2/ muselo byť zrejmé, že časový údaj na zázname, kedy sa ním vytipované osoby nachádzali v banke (XX:XX hod), nebol zhodný s časovým údajom uvedeným žalovaným 3/ (XX:XX:XX - XX:XX:XX hod.), napriek tomu dňa XX.XX.XXXX vydal tlačovú správu a zverejnil fotografie žalobcu s výzvou o poskytnutie pomoci pri vypátraní žalobcu ako osoby podozrivej so spáchania obzvlášť závažného zločinu. Z daného postupu žalovaného 2/, resp. vtedy Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave súdu prvej inštancie vyplynula nesprávnosť jeho postupu, keď pred zverejnením vážnej informácie a fotografií osôb, ktoré považoval za podozrivé zo spáchania trestného činu, bez odbornej

starostlivosti vyhodnotil údaje na kamerovom zázname, hoci mu bol zrejmy časový posun, resp. istý nesúlad poskytnutých informácií od žalovaného 3/. Uviedol, že si je vedomý zákonnej povinnosti orgánov činných v trestnom konaní informovať verejnosť o trestnom konaní poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Trestného poriadku, čo predstavuje realizáciu ústavného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 5 Ústavy SR. Vyjadril názor, že pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva, zásadu prezumpcie neviny, ďalej na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia a v neposlednom rade na to, aby poskytnutie informácie neporušilo alebo neohrozilo tieto záujmy (§ 6 ods. 1 až 4 Trestného poriadku). Trestný poriadok výslovne upravuje povinnosť odmietnuť poskytnutie informácie v prípade, ak by informovanie malo porušiť niektoré z pravidiel ustanovených v § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, čo však neznamená, že orgány činné v trestnom konaní a súd v takom prípade neinformujú vôbec, čo by bolo porušením jednak čl. 26 ods. 1 a 5 ústavy a jednak § 6 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku. V takom prípade sa z poskytnutia informácie len vynechá tá informácia, resp. jej časť, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s pravidlami uvedenými v odsekoch 1 a 2. Vzhľadom na uvedené, keď informovaním verejnosti došlo k porušeniu chránených osobných údajov žalobcu, ktorý mimochodom nebol v predmetnom konaní ani osobou podozrivou, či obvinenou, súd prvej inštancie vyhodnotil zverejnenie tlačovej správy zo dňa XX.XX.XXXX spolu s podobizňou žalobcu ako neoprávnený zásah žalovaného 2/ do osobnostných práv žalobcu. Bez pochybností mal žalovaný 2/ právo informovať verejnosť o začatí trestnom konaní pre obzvlášť závažný zločin podvodu voči neurčitej osobe, avšak spôsobom, ktorý neporuší alebo neohrozí záujmy uvedené v § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, v tomto prípade osobnostné práva žalobcu, keď k zverejneniu jeho podobizne spolu s výzvou o pomoc pri jeho hľadaní ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu došlo z dôvodu nedôsledného vyhodnotenia kamerového záznamu poskytnutého žalovaným 3/. Súd prvej inštancie podporne poukázal aj na zahraničnú judikatúru, na právne závery publikované v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 30Cdo/22320/2006, podľa ktorého „Skutočnosť je, že pokud konkrétní fyzická osoba prezentovaná alespoň některým z pro ní charakteristických znaků (zde podobou) je spojována (byť nedopatřením) s kritizovanou nebo odsuzovanou činností (resp. osobou), jde pravidelně o zásah proti právu na čest a důstojnost takové osoby. Pokud pak k takovému zásahu dojde veřejnou publikací, např. v celostátně šířeném tisku, bude zpravidla (s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu) takovýto zásah objektivně způsobilý snížit důstojnost, resp. vážnost fyzické osoby ve společnosti ve značné míře, jak to má na mysli ustanovení § 13 odst. 2 O.z.“ Bez významu nie je ani rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Peck v. Spojené kráľovstvo z 28.1.2003, sťažnosť č. 44647/1998, podľa ktorého „Zverejnenie záznamu sťažovateľa na verejnej ulici v hlavnom televíznom spravodajstve, ak sa sťažovateľ nezúčastňoval na verejnej udalosti a nebol ani verejnou osobou, pričom nebol obvinený z porušenia zákona, predstavuje vážny zásah do práva sťažovateľa na súkromný život.“ Súd prvej inštancie tak mal za to, že jednoznačne došlo k zásahu do práva žalobcu na česť, dôstojnosť, aj podobizeň v rozpore so zásadou proporcionality, keďže neboli adekvátne vyvážené dve navzájom si konkurujúce záujmy, a to spoločenský záujem a záujem na ochrane práv jednotlivca na súkromie. Vzhľadom na to pristúpil k určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú žalobca požadoval vo výške 5 000,- eur a prihliadnuc na doterajší život žalobcu, na intenzitu zásahu do jeho osobnostných práv, formu a obsah prejavu (išlo o tlačovú správu zverejnenú Krajským riaditeľstvom PZ v Bratislave), dĺžku tohto zásahu, keď sporná tlačová správa spolu s fotografiami bola zverejnená dňa XX.XX.XXXX a až dňa XX.XX.XXXX došlo k jej oprave, taktiež na skutočnosť, že sa žalobca svojím konaním nepričinil o daný zásah, žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ ním požadovanú sumu 5 000,- eur, ktorú považoval za primeranú. V neposlednom rade poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/137/2008, v ktorom bol vyslovený právny názor, podľa ktorého v prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie žalobcu nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. V predmetnom prípade mal súd prvej inštancie následky daného zásahu do osobnostných práv žalobcu preukázané jeho výpoveďou, pričom mal za to, že by danú ujmu pocítovala ako značnú každá fyzická osoba.

34. Súd prvej inštancie tiež vyjadril právny názor, že právo na súkromie v rôznych poňatiach môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromie obydľia, listové tajomstvo, ako aj ochranu cti, povest' človeka, či ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. V ústavnej rovine je zakotvené v článku 16, článku 19 ods. 1 a ods. 2, článku 21 a 22 Ústavy Slovenskej republiky.

35. Pripomenul, že žalobca tvrdil, že žalovaný 3/ zasiahol do jeho práva na súkromie, keďže zhotovil a uchovával záznamy z priemyselnej kamery s jeho podobizňou a následne ich zverejnil, pričom zobrazenie jeho podobizne podľa neho nesledovalo oprávnený verejný záujem. Taktiež namietal, že žalovaný 3/ nezabezpečil kamerový systém proti náhodným zásahom a KR PZ v Bratislave poskytol časovo nezosúladené záznamy, čím došlo k neoprávnenému zverejneniu jeho podobizne a jeho označeniu ako podozrivej osoby. V tomto prípade sa stotožnil s argumentáciou žalovaného 3/ a mal za to, že vo vzťahu k nemu žaloba nie je dôvodná. Právne posúdil, že s poukazom na ustanovenia § 38a ods. 2 písm. b), § 38a ods. 3 písm. b), § 93a ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách mal žalovaný 3/ zákonnú povinnosť zabezpečiť priestory, v ktorých sa uskutočňuje styk s klientmi a súčasne manipulácia s peňažnou hotovosťou, kamerovým monitorovacím bezpečnostným systémom s 24-hodinovým záznamom v kvalite, ktorá umožňuje rozlíšenie osoby, pričom tieto priestory banka mohla monitorovať pomocou videozáznamu alebo audiozáznamu aj bez označenia monitorovacieho priestoru. Takto vyhotovený záznam banka mohla využiť na účely odhaľovania trestných činov, na zisťovanie ich páchatelov a pátranie po nich, zároveň na žiadosť orgánov činných v trestnom konaní takýto záznam bola povinná vydať. Z uvedeného došiel k záveru, že žalovaný 3/ neporušil právnu povinnosť, práve naopak, konal v súlade so zákonom, keď vyhotovil kamerový záznam zo dňa XX.XX.XXXX, kedy sa zhodou okolností žalobca nachádzal v pobočke žalovaného 3/, avšak v rovnaký deň došlo aj k neoprávnenému zásahu vo vzťahu k inému klientovi žalovaného 3/, a daný záznam v zmysle zákona poskytol KR PZ v Bratislave na jeho žiadosť. Mal za to, opätovne s poukazom na dané ustanovenia zákona o bankách, že takéto spracovanie osobných údajov žalobcu (jeho podobizne) sledovalo legitímny cieľ a bolo proporcionálne. Skutočnosť, že čas na kamerovom zázname nebol v súlade so skutočným časom, neprípisal na ťarchu žalovaného 3/ v súvislosti s ochranou osobnosti žalobcu, a preto nekonštatoval ani zásah do práva žalobcu na súkromie, keďže žalovaný 3/ poskytol daný záznam KR PZ v Bratislave bez bližšieho označenia osôb, ktoré sa mohli dopustiť trestného činu. Žalovaný 3/ Krajskému riaditeľstvu PZ v Bratislave poskytol spolu s kamerovým záznamom tzv. Report všetkých účtov, na ktorom boli farebne vyznačené riadky s dátumom XX.XX.XXXX a s časom od XX:XX:XX do XX:XX:XX hod. Samotné KR PZ v Bratislave potvrdilo, že sa v daný čas nenachádzal podľa predmetného kamerového záznamu na pobočke žalovaného 3/ žiadny klient. Až KR PZ v Bratislave na základe vlastného vyšetrovania vytypoval dve osoby, ktoré potom označil za osoby podozrivé zo spáchania trestného činu. Preto došiel k záveru, že vo vzťahu k žalovanému 3/ bola predmetná žaloba o ochranu osobnosti nedôvodná, preto ju v tejto časti zamietol.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobcovi priznal sumu 5 000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. OZ od žalovaného 2/. Vo zvyšnej časti, t.j. voči žalovanému 1/ a 3/ žalobu zamietol.

37. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP, a to prvoinštančného aj pôvodného odvolacieho konania. Vyhodnotil, že žalobca bol úspešný vo vzťahu k žalovanému 2/, keďže priznal žalobcovi ním žalovanú sumu, preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 2/ v plnom rozsahu. Tiež vyhodnotil, že vo vzťahu k žalovaným 1/ a 3/ bol žalobca neúspešný z dôvodu zamietnutia žaloby, pričom napriek plnému úspechu žalovaných 1/ a 3/ im nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne trovy konania neuplatnili.

38. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku na náhradu trov konania v súvislosti so žalovanými 2/ a 3/ podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Žalobca súdu prvej inštancie vyčítal, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemal za zrejmé, ktoré dôkazy vykonal, z akých zabezpečených dôkazov vychádzal a ktoré z nich a ako vyhodnotil. Súd prvej inštancie len uvádza zhrnutie podaní strán a čo zistil z jednotlivých listín a dôkazných prostriedkov. Uvedené však podľa neho nenahrádza povinnosť súdu uviesť, ktoré dôkazy boli reálne na pojednávaní vykonané, z ktorých týchto dôkazov vychádzal a následne ako ich jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil. Rovnako je súd povinný zachytiť zistený skutkový stav v odôvodnení napadnutého rozsudku. Zhrnutie dôkaznej situácie znamená, že súd na základe vykonaného dokazovania zistí skutkový stav a uvedie, akými úvahami sa riadil. Za zhrnutie dôkaznej situácie však nie je možné považovať len konštatovanie toho, čo súd zistil z výpovede svedkov, z účastníckej výpovede, z listín a iných dôkazných prostriedkov, a to bez toho, aby tieto jednotlivito a v súhrne vyhodnotil a uviedol dostatok dôvodov pre toto vyhodnotenie. Žalobca mal preto za to, že

odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa štandardy pre presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu a neobsahuje ani zistený skutkový stav.

39. Ďalej žalobca namietal nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/. Súd prvej inštancie podľa neho síce správne uzavrel, že v danom prípade ide o nesprávny úradný postup žalovaného 1/, avšak žalobe v tejto časti nevyhovel preto, lebo mal za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno, pretože toto v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zaťažuje výlučne poškodeného na rozdiel od ustanovení OZ o ochrane osobnosti, kde je založené na objektívnej zodpovednosti. Pokiaľ v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie odkazuje aj na Uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. IV. ÚS 1/2012-38 zo dňa 12.01.2012, kedy sa ústavný súd stotožnil s právnym názorom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co 62/2010 zo dňa 13.10.2010, interpretáciu aplikovaného judikátu ústavného súdu zo strany súdu prvej inštancie považoval za nesprávnu a poukázal na nasledovné: „Keďže v tomto smere musí ísť o objektívne zistiteľný stav, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti, bez splnenia si minimálne povinnosti tvrdenia zo strany žalobkyne, bolo potrebné žalobu i v tejto časti zamietnuť tak, ako to učinil správne súd prvého stupňa.“ Z toho teda vyvodil, že na priznanie nemajetkovej ujmy stačí uniesť bremeno tvrdenia (pretože v prípade požadovania náhrady nemajetkovej ujmy nemožno hovoriť o dôkaznom bremene v pravom slova zmysle) logicky z nasledujúcich dôvodov. Nemajetková ujma je (ako taká) na rozdiel od škody abstraktnou kategóriou a jej dokazovanie nie je možné tak, ako je tomu pri náhrade škody (bez ohľadu na to či sa jedná o zákon č. 514/2003 Z.z. alebo OZ). Je podľa neho rozdiel medzi dokazovaním a preukazovaním. Žalobca mal za to, že z jeho výsluchu, ktorý bol vykonaný pred súdom prvej inštancie, jednoznačne vyplynuli následky, ktoré utrpel v osobnom i pracovnom živote po zásahu do jeho práv. Dokazovanie celého rozsahu následkov na život žalobcu nie je reálne možné, nakoľko ani sám žalobca si nemusí byť vedomý toho, ako inkriminovaná tlačová správa ovplyvnila jeho život. Nemusí si byť vedomý toho, kto a ako ho (skreslene) vnímal, kto s ním ukončil kontakty alebo nenadviazal kontakty (či už súkromné alebo pracovné) práve kvôli konštatovanému nesprávnemu úradnému postupu žalovaného 1/. Žalobca mal za to, že uniesol bremeno tvrdenia (a teda i dôkazné bremeno) o ujme, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovaného 1/. Príkladmo opätovne uviedol, že cítil, že je ohrozený jeho pracovný pomer, nakoľko toho času v rámci svojej pracovnej náplne manipuloval s finančnými prostriedkami a vedúci ho informoval, že možno dostane výpoveď, uvidí ako sa to vyvinie; rovnako mal toho času krátku dobu priateľku, ktorá nevedela, čo si má o tom myslieť; priatelia, známi a obyvatelia obce, v ktorej žije, ho atakovali rôznymi uštipačnými poznámkami atď. mal za to, že ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade záveru súdu o tom, že v danom prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu, „pracuje“ iba s tou možnosťou, či samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu je dostačujúce. Ak nie, nahrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch s prihliadnutím na ust. § 17 ods. 3 a ods. 4 posledne citovaného zákona. Rovnako mal žalobca za to, že v tomto smere (nesprávny úradný postup a nemajetková ujma) existuje kauzálny nexus. Podľa názoru žalobcu je dostačujúcim faktorom na jej priznanie (ako závažný zásah do práv žalobcu) už len to, že predmetná tlačová správa (ktorá vznikla a bola uverejnená v dôsledku nesprávného úradného postupu žalovaného 1/) bola prebratá rôznymi celoslovenskými médiami.

40. V odvolaní žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie voči žalovanému 3/. Súd prvej inštancie k žalovanému 3/ uvádza okrem iného: „Súd mal za to, opätovne s poukazom na dané ustanovenia o bankách, že takéto spracovanie osobných údajov žalobcu (jeho podobizne) sledovalo legitímny cieľ a bolo proporcionálne. Skutočnosť, že čas na kamerovom zázname nebol v súlade so skutočným časom, nemožno pripísať na ťarchu žalovaného 3/ v súvislosti s ochranou osobnosti žalobcu, a preto nemožno konštatovať ani zásah do práva žalobcu na súkromie, keďže žalovaný 3/ poskytol daný záznam KR PZ v Bratislave bez bližšieho označenia osôb, ktoré sa mohli dopustiť trestného činu. Žalovaný 3/ Krajskému riaditeľstvu PZ v Bratislave poskytol spolu s kamerovým záznamom tzv. Report všetkých účtov, na ktorom boli farebne vyznačené riadky s dátumom XX.XX.XXXX a s časom od XX:XX:X0 do XX:XX:XX hod. Samotné KR PZ v Bratislave potvrdilo, že sa v daný čas nenachádzal podľa predmetného kamerového záznamu na pobočke žalovaného 3/ žiadny klient. Až KR PZ v Bratislave na základe vlastného vyšetrovania vytypoval dve osoby, ktoré potom označil za osoby podozrivé zo spáchania trestného činu. Preto súd dospel k záveru, že vo vzťahu k žalovanému 3/ bola predmetná žaloba o ochranu osobnosti nedôvodná, preto ju súd v tejto časti zamietol.“ V tejto súvislosti uviedol, že ustanovenie § 38a zákona o bankách nie je kvalitným zákonom v zmysle komunitárneho práva. Banky majú len právomoc poskytnúť údaje z kamerového záznamu, ktoré sú potrebné pre plnenie úloh Policajného zboru. Žalovaný 3/ však nebol oprávnený poskytovať údaje, ktoré

orgány polície nepotrebovali na plnenie svojich úloh. Záznam z kamerového systému, ktorý sa vôbec netýka podvodného výberu žiadnym spôsobom nemôže slúžiť na plnenie úloh Policajného zboru a takéto spracovanie osobných údajov nemožno považovať za zákonné, nakoľko nesledovalo legitímny cieľ a nebolo proporcionálne. Žalobca je preto presvedčený, že ani konanie žalovaného 3/, ktorý poskytol kamerový záznam „mimo želaného času“, nemôže požívať právnu ochranu, nakoľko i jeho konanie smerovalo k označeniu osoby žalobcu za osobu podozrivú zo spáchania trestného činu. Žalobca taktiež nebol bankou informovaný o tomto nezákonnom spracovaní. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhol v napadnutých častiach zrušiť a vec v zrušenom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

41. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal riadne a včas odvolanie aj žalovaný 2/ v rozsahu výroku, ktorým mu súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur a v súvisiacom výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči nemu, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d) a písm. i) CSP, a to, že: d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný 2/ považoval odvolaním napadnutý prvoinštančný rozsudok za nepreskúmateľný, pre absenciu základných náležitostí presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, čo mal za inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov o náležitostiach odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ako aj na nález III. ÚS 119/03-30 Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Ústavný súd Slovenskej republiky uvádza: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Ústavný súd Slovenskej republiky tiež konštatuje: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Vychádzajúc z uvedeného vyvodil, že povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami účastníkov konania. Porušením tohto práva účastníkov konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa preto účastníkom konania takto odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov. Preto nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Vyjadril názor, že odvolaním napadnutý prvoinštančný rozsudok s poukazom na uvedené tieto atribúty, resp. požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa. Pripomenul, že v konaní pred súdom prvej inštancie opakovane poukazoval na písomnosť žalovaného 3/ č. 912/1800/2010 zo dňa 29.09.2010, ktorou žalovaný 3/ oznamuje vyšetrovateľovi KR PZ v Bratislave informácie ohľadne zmeny telefónneho čísla poškodeného, ktoré malo byť podľa predmetnej písomnosti zmenené dňa XX.XX.XXXX o XX:XX:XX hod. na pobočke žalovaného 3/ T. XXX, U., T. K. R. O. O.. Z uvedeného mal za zrejmy nesúlad medzi časovým údajom kamerového systému a časovým údajom systému zaznamenávajúceho operácie na účtoch. Tiež poukázal na výpoveď svedka J.. N. zo dňa 07.10.2020, ktorý uviedol, cit.: „Vlani som mal rozdiel medzi časom na počítači a presným časom asi 12 minút, dnes mám rozdiel dve minúty, podotýkam, že čas sa nastavuje centrálnne, ja nemôžem nastavovať čas.“, ďalej na skutočnosť, že v čase vyhotovenia prvej žiadosti o spolupátranie zo dňa 16.09.2020 vyšetrovateľ KR PZ v Bratislave nedisponoval informáciami o časovom posune a nezladení časových údajov v kamerovom systéme žalovaného 3/ s reálnym časom, resp. o tom, aký bol reálny časový rozdiel medzi časovým údajom kamerového systému banky a časom, kedy podľa údajov poskytnutých žalovaným 3/ malo dôjsť k zmene kontaktného telefónneho čísla na poškodeného ako majiteľa účtu, taktiež na skutočnosť, že na základe uvedeného príslušníci policajného zboru nemali dôvod spochybňovať relevantnosť podkladov, ktoré im boli poskytnuté žalovaným 3/ a v konečnom dôsledku nemali ani prostriedky ako preveriť, či časový údaj na záberoch je alebo nie je zhodný s časom, ktorý je nastavený v programovom vybavení, cez ktoré sa realizujú bankové transakcie alebo iné úpravy údajov v bankovom systéme. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie týkajúcou sa

nepožiadania žalovaného 3/ o odstránenie zistených rozporov. Zastal názor, že jeho konaním nedošlo vo vzťahu k žalobcovi k takému neoprávnenému zásahu, ktorý by bol spôsobilý prívodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Poukázal na výpoveď žalobcu, z ktorej podľa žalovaného 2/ nevyplývajú skutočnosti odôvodňujúce priznanie náhrady nemajetkovej ujmy ako aj jej výšku, nakoľko mal za nepochybné, že žalobca o zamestnanie neprišiel, za nepríjemnú uviedol žalobca aj skutočnosť, že bývalá spolužiačka tento TV spot „hodila“ na A., príp. „spodobovanie“ žalobcu s osobou Č. na základe článku uverejneného v týždenníku R. H. D.. Domnieval sa, že žalobca vo výpovedi zdôraznil iba svoje subjektívne pocity pokiaľ ide o zásah do jeho integrity, neponúkol však žiadny dôkaz na ich objektivizáciu. Mal za to, že v prvoinštančnom rozsudku absentuje riadne a presvedčivé odôvodnenie priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko súd prvej inštancie sa nevyšporiadal s relevantnými skutočnosťami, ktorých zohľadnenie a posúdenie mal pre rozhodnutie vo veci za kľúčové, vzhľadom na čo sa prvoinštančný rozsudok stal nepreskúmateľným. Z odôvodnenia rozsudku nemal za zrejmé, podľa akých kritérií mal súd prvej inštancie za to, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur je vzhľadom na skutkový stav veci a vykonané dokazovanie primeraná. Navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutej vyhovujúcej časti zmeniť a žalobu voči nemu zamietnuť.

42. Žalovaní 1/, 2/ vo svojej odvolacej replike na odvolanie žalobcu uviedli, že s poukazom na ust. § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. možno jednoznačne vyvodiť, že priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok, pričom prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená tam, kde konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a kde zmenšenie a vyváženie spôsobenej nemajetkovej ujmy nemožno dosiahnuť inak ako cestou zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Konštatovali, že náhrada nemajetkovej ujmy je v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. viazaná na špecifické podmienky a to:

1. samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením,
2. nie je možné ju uspokojiť inak a súčasne,
3. preukázateľne došlo k závažnej ujme žalobcu ak následkom v jeho súkromnom živote a spoločenskom uplatnení.

Uviedli, že v tomto súdnom konaní je preto práve žalobca povinný preukázať vznik ujmy, ktorá je v zmysle konštantnej judikatúry považovaná za ujmu v osobnej sfére poškodeného (ujma vzniknutá v inej ako majetkovej sfére poškodeného), pričom požadovaním nápravy sa nesleduje cieľ navrátenia do pôvodného stavu alebo poskytnutie peňažného zadosťučinenia, ale predstavuje určité spravodlivé zmiernenie následkov protiprávneho stavu. Táto ujma môže predstavovať rôzne negatívne následky v osobnostnej sfére poškodeného, vplyvajúce na jej česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon výslovne neustanovuje žiadne kritériá pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy, ktorá má byť predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu má sám vymedziť skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Pri svojej úvahe však má súd prihliadať najmä na osobu poškodeného (jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje), závažnosť ujmy a na okolnosti jej vzniku a závažnosť následkov v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení poškodeného. Úvahy súdu pritom nemôžu znamenať ľubovôľu, ale musia byť založené na základe dokazovania vykonaného na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života poškodeného. V tomto smere tak súd vychádza z riadne zisteného skutkového stavu veci a na týchto zisteniach aj zakladá svoje rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný 1/ sa v plnom rozsahu stotožnil s správnym záverom súdu prvej inštancie, v ktorom s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 1/2012-38 zo dňa 12.01.2012 mal za to, že žalobca nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy, nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť v spoločnosti a došlo k závažnej ujme v jeho súkromí, rovnako nebolo preukázané jeho tvrdenie o strate priateľov, či odsúdenie zo strany príbuzných. V súvislosti s argumentáciou žalobcu uvedenou v odvolaní žalovaný 1/ taktiež poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 1/2012-38 zo dňa 12.01.2012, cit.: „Podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení sťažnosťou namietaného rozsudku krajský súd podal jasný a zrozumiteľný výklad aplikovaného právneho predpisu (zákona č. 514/2003 Z. z.) a dostatočne vyargumentoval svoj meritórny výrok“ Rovnako je tak podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný právny názor krajského súdu, v zmysle ktorého „Dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného“. Žalovaný 1/ sa nestotožnil so závermi žalobcu, že na priznanie nemajetkovej ujmy stačí uniesť bremeno tvrdenia a zotrval na právnom názore, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko nepreukázal existenciu

takého závažného zásahu do jeho osobnostnej sféry, ktorý by umožňoval priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy s peniazoch. Okrem uvedeného žalobca žiadnym právne relevantným spôsobom neodôvodnil a ani nepreukázal existenciu svojho nároku v požadovanej výške. Na základe uvedeného považoval žalovaný 1/ rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a vo výroku IV., ktorými zamietol žalobu a rozhodol o nároku na náhradu trov konania žalovaných 1/ a 3/ a ktoré žalobca napadol odvolaním, za vecne správny, dostatočne odôvodnený a vydaný plne v súlade s ustanoveniami príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu mal žalovaný 2/ za to, že žaloba bola zamietnutá prvoinštančným súdom správne a dôvodne, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania vzniku a výšky nemajetkovej ujmy, čím nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Na základe uvedeného aj žalovaný 2/ považoval rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutom rozsahu za vecne správny, dostatočne odôvodnený a vydaný plne v súlade s ustanoveniami príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov a žiadal ho v žalobcom napadnutom rozsahu potvrdiť.

43. Žalobca sa v odvolacej replike na odvolanie žalovaného 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v plnej miere stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ a s právnym názorom, ktorý vo vzťahu k žalovanému 2/ prezentuje. Žalobca považuje rozsudok súdu prvej inštancie v tomto smere za správny ako i riadne a presvedčivo odôvodnený. V ostatnom zotrváva na svojich vyjadreniach, ktoré predostrel v prvoinštančnom konaní s tým, že považuje za potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že žalovaný 2/ ho v tlačovej správe zo dňa XX.XX.XXXX priamo označil za osobu podozrivú, cit.: „Na fotografiách sú zobrazené podozrivé osoby“. Žalovaný 2/ tak zvolil absolútne nevhodnú formu tlačovej správy, kedy mohol napr. žiadať iba o pomoc pri stotožnení osôb, bez toho, aby osobu žalobcu spojil s páchaním trestnej činnosti. Rovnako rozsah nemajetkovej ujmy nemožno podľa neho dokazovať tak, ako náhradu škody, nakoľko, pri nemajetkovej ujme ide o pojem abstraktný. Žalobca uviedol, ako na neho predmetná tlačová správa vplývala a túto ujmu by každá, bežná osoba pociťovala ako značnú. Vzhľadom na to navrhol, aby súd odvolací napadnutý rozsudok vo výrokoch vo vzťahu k žalovanému 2/ potvrdil.

44. Žalovaný 2/ v odvolacej duplike uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení k jeho odvolaniu neuviedol žiadne nové skutočnosti. Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ zotrval na názore, že odvolaním napadnutý prvoinštančný rozsudok je nepreskúmateľný, pre absenciu základných náležitostí presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, čo zakladá inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Mal za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal skutočnosti týkajúce sa časového nesúladu kamerového systému s časovým údajom systému zaznamenávajúcim operácie na účtoch, pričom v čase vyhotovenia prvej žiadosti o spolupátranie zo dňa 16.09.2020 vyšetrovateľ KR PZ v Bratislave nedisponoval informáciami o časovom posune a nezladení časových údajov v kamerovom systéme žalovaného 3/ s reálnym časom, resp. o tom, aký bol reálny časový rozdiel medzi časovým údajom kamerového systému banky a časom, kedy podľa údajov poskytnutých žalovaným 3/ malo dôjsť k zmene kontaktného telefónneho čísla na poškodeného ako majiteľa účtu. Poukázal na skutočnosť, že na základe uvedeného príslušníci policajného zboru nemali dôvod spochybňovať relevantnosť podkladov, ktoré im boli poskytnuté žalovaným 3/ a v konečnom dôsledku nemali ani prostriedky ako preveriť, či časový údaj na záberoch je alebo nie je zhodný s časom, ktorý je nastavený v programovom vybavení, cez ktoré sa realizujú bankové transakcie alebo iné úpravy údajov v bankovom systéme. Zotrval na závere, že vydaním pokynu pre mediálny okruh nedošlo vo vzťahu k žalobcovi k takému neoprávnenému zásahu do žalobcových osobnostných práv, ktorý by bol spôsobilý prívodiť žalobcovi to, že v dôsledku tejto správy bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť v spoločnosti a došlo k závažnej ujme s jeho súkromnom živote. Taktiež žalovaný 2/ mal za to, že v prvoinštančnom rozsudku absentuje riadne a presvedčivé odôvodnenie priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

45. Žalobca v následnej odvolacej duplike v plnej miere zotrváva na podanom odvolaní a z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nepovažoval za nevyhnutné opakovať právnu argumentáciu prednesenú v odvolaní. V poslednej odvolacej duplike k vyjadreniu žalovaného 2/ vyzdvihol skutočnosť, že žalovaný 2/ ho v tlačovej správe zo dňa XX.XX.XXXX priamo označil za osobu podozrivú, cit.: „Na fotografiách sú zobrazené podozrivé osoby“. Žalovaný 2/ ho teda neobozretne priamo spojil s trestnou činnosťou. V ostatnom sa žalobca pridrižoval svojich skorších vyjadrení a vo vzťahu k žalovanému 2/ považoval napadnutý rozsudok za meritórne správny ako i riadne a presvedčivo odôvodnený.

46. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

47. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolania žalobcu a žalovaného 2/ nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobcu proti žalovaným 1/, 3/ a o dôvodnosti jeho žalobou uplatneného nároku proti žalovanému 2/ stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaniach uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné než napadnutým rozsudkom vyslovené právne závery, keď v odvolaniach uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého „odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobcu a žalovaného 2/ a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s ich právnymi názormi, neznamená porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda vyjadruje stručne k odvolacím námietkam.

48. Predmetom preskúmaného konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to vo vzťahu k jednotlivým žalovaným síce na základe rovnakých skutkových okolností, avšak podľa rozdielnych právnych noriem a titulom rôznych právnych dôvodov. Vo vzťahu k žalovanému 1/ žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súdne konanie o nároku podľa uvedeného zákona je civilným sporovým konaním ovládaným zásadou prejednávajúcou, ktorá spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou strán sporu. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na nich a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. K splneniu tejto povinnosti je zaviazaná každá strana sporu, pričom rozsah a konkrétnu podobu dôkazného bremena určuje práve hmotnoprávna norma, ktorá má byť na daný spor aplikovaná. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má žalobca, keď dôkaznú povinnosť má síce i žalovaný, pokiaľ ide o tvrdenia opačného obsahu a významu, avšak jeho dôkazná povinnosť sa odvíja len od úrovne splnenia dôkaznej povinnosti žalobcom. Súd prvej inštancie zaujal správny právny názor, že v zmysle hmotnoprávnej normy aplikovateľnej na právne posúdenie žalobou uplatneného nároku vo vzťahu k žalovanému 1/ je potrebné preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy takého kvalifikovaného rozsahu, že dokonca ani samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu alebo iná satisfakcia sa nejavia dostatočným a teda spravodlivým zadosťučinením. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že vo vzťahu k žalobcovi sa žalovaný 1/ prostredníctvom orgánu verejnej moci dopustil nesprávneho úradného postupu, avšak dospel taktiež k správne právnemu záveru, že žalobca existenciu základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nepreukázal, keďže netvrdil a teda ani nemohol preukázať také skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako kvalifikované dôvody pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa uvedenej právnej normy determinujúcej právne podmienky pre unesenie dôkaznej povinnosti žalobcom.

49. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa totiž v zásade nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa ust. § 17 ods. 2 uvedeného zákona až v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhradza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Ust. § 17 ods. 3 uvedeného zákona potom upravuje kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2, a to s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

50. Z dikcie vyššie citovaných ustanovení zákona č. 514/203 Z. z. teda vyplýva určitá postupnosť, t. j. že primárne sa poškodeným nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci uhradza skutočná škoda a ušlý zisk, pri ujme väčšej intenzity iná satisfakcia, avšak zákonodarca umožnil poškodeným nezákonnými rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci nahradiť im aj vzniknutú nemajetkovú ujmu, keď však z dikcie odsekov 2 a 3 ust. § 17 tohto zákona vyplýva zákonom stanovená postupnosť krokov, ktoré je potrebné naplniť pre účely preukázania nároku v prípadnom súdnom konaní o peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci. Ako už bolo spomenuté vyššie, uvedené konanie je civilným sporovým konaním ovládaným prejednávou zásadou, v rámci ktorého je žalobca povinný uniesť dôkazné bremeno v rovine tvrdení a následne v rovine unesenia dôkazného bremena o svojich tvrdeniach, preto povinnosťou žalobcu pre účely úspechu v spore v danom prípade bolo uniesť dôkazné bremeno najskôr o základe nároku, t. j. skutočnosť, že mu nesprávnym postupom / konaním orgánu verejnej moci vznikla nemajetková ujma, a to takého rozsahu, že ju nemožno kompenzovať a sanovať inak, ako peňažným plnením. Žalobca nesprávny úradný postup preukázal, avšak tvrdenia, prečo mu vznikla nemajetková ujma kvalifikovaného rozsahu, neuvádzal majúc za to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má titulom objektívnej zodpovednosti. Z ust. § 17 ods. 2 uvedeného zákona však vyplýva, že pre prípad preukázania vzniku i nemajetkovej ujmy primárnym zadosťučinením za takúto ujmu je samotné konštatovanie porušenia práva, až ak sa toto zadosťučinenie nejaví ako postačujúce, následným možným stupňom zadosťučinenia poskytnutým v rámci súdneho sporu je uspokojenie ujmy inak ako finančne, a až následne, ak nemožno nemajetkovú ujmu uspokojiť inak, patrí poškodenému náhrada peňažná. Pre úspešnosť žaloby žalobcu voči žalovanému 1/ preto bolo povinnosťou uniesť dôkazného bremeno o jeho nemajetkovej ujme takéhto rozsahu, keď súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré správne a logicky hodnotil, dospel k správne záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom podľa vo vzťahu k žalovanému 1/ aplikovanej právnej normy. Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhradza skutočná škoda, ušlý zisk a aj nemajetková ujma, avšak ak nie je možné uspokojiť ju inak (napr. verejné ospravedlnenie), a ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, o ktorý prípad ide najmä pri kompenzácii ujmy spôsobenej poškodením dobrej povesti, občianskej cti, obmedzením osobnej slobody a pod. Odvolací súd preskúmaním vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dospel k záveru, že toto dokazovanie súd prvej inštancie správne vyhodnotil, keď ustálil, že žalobca netvrdil a teda ani nepreukázal skutkové okolnosti týkajúce sa vzniku nemajetkovej ujmy takéhto charakteru, navyše netvrdil žiadne skutočnosti, resp. netvrdil a tak ani nepreukázal, prečo nemožno jeho nemajetkovú ujmu uspokojiť inak než peňažnou formou. Správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku podporuje a odobruje aj uznesenie Ústavného súdu SR z 15.08.2018 sp. zn. I. ÚS 285/2018-18, v ktorom sa Ústavný súd SR stotožnil s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Bratislave vydaným vo veci sp. zn. 2Co 240/2016, ktorý síce súdil sporovú vec vyplývajúcu z rozdielnych skutkových okolností (spôsobenie prietahov v konaní pred orgánom verejnej moci), avšak jeho právne závery platia i pre vec preskúmanú pokiaľ ide o nutnosť unesenia dôkazného bremena žalobcom. Vychádzajúc z uvedených rozhodnutí zákon č. 514/2003 Z. z. priznáva poškodeným aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1./ že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2./ že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak. Krajský súd okrem iného uviedol, že i preukázanie nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania peňažnej náhrady, vznik tejto ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinný a efektívny

prostriedok na vyvázenie či zmiernenie vzniknutej ujmy, keď je predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal. V danej veci krajský súd považoval za správny názor súdu prvej inštancie, že nesprávny úradný postup nemožno bez ďalšieho považovať za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa s názorom strany sporu s poukazom na judikatúru ústavného súdu a ESLP, že v spore o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. neprináleží skúmať existenciu konkrétnych následkov takéhoto nesprávneho postupu orgánov štátu a vyžadovať v tomto smere od žalobcu unesenie dôkazného bremena. Takáto argumentácia je totiž podľa krajského súdu v rozpore s ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nepochybne vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch okrem existencie samotného nesprávneho úradného postupu podmieňuje i tým, že na poskytnutie primeraného zadosťučinenia nepostačuje konštatovanie porušenia práva a vzniknutú nemajetkovú ujmu nemožno reparovať inak.

51. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

52. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

53. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

54. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

55. Právnym posúdením veci je potom činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

56. Pokiaľ ide o dokazovanie vykonané vo vzťahu k skutkovým okolnostiam týkajúcim sa konania žalovaných 2/ a 3/, odvolací súd dospel k záveru, že toto súd prvej inštancie vyhodnotil logicky a teda zákonu zodpovedajúcim spôsobom a ustálený skutkový stav aj správne právne posúdil ako nárok žalobcu podľa ust. § 11 až 13 OZ na ochranu osobnosti proti konkrétnym právnickým osobám titulom ich žalobcom tvrdeného neoprávneného zásahu do jeho osobnej integrity. Pri tomto správnom právnom posúdení bolo preto úlohou súdu prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť

v tom smere, ktorý zo žalovaných 2/, 3/ sa neoprávneného zásahu dopustil a pri zistení existencie neoprávneného zásahu niektorým z týchto žalovaných právne posúdiť, či tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť žalobcovi nemajetkovú ujmu, keďže OZ v ustanoveniach o ochrane osobnosti pôsobí na báze zodpovednosti objektívnej a vzhľadom na demonštratívny výpočet dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy nie je žalobcom nutné jej vznik preukazovať v prípadoch, ak vzhľadom na rozsah zásahu, jeho trvanie, intenzitu a charakter následkov možno dospieť k záveru, že by konanie zodpovedného subjektu ako neoprávnený zásah a ako nemajetkovú ujmu v danom mieste a čase pocítovala každá fyzická osoba. Vzhľadom na neoprávnenú silnú kriminalizáciu žalobcu so širokou pôsobnosťou dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že k neoprávnenému zásahu do osobnej sféry žalobcu došlo, a to konaním žalovaného 2/ prostredníctvom Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, ktoré výlučne svojím vlastným konaním bez ohľadu na konanie žalovaného 3/ spôsobilo označenie práve osoby žalobcu ako osoby podozrivej z trestného činu na základe nedostatočne overených informácií a spôsobilo tiež šírenie tejto nepravdivej informácie v širokom rozsahu prostredníctvom médií. V hodnotení dôkazov v tomto smere odvolací súd plne odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a konštatuje správnosť jeho skutkových záverov v tomto smere. Pokiaľ ide o opodstatnenosť priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, túto odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie hodnotí ako adekvátnu ujmu žalobcu so zreteľom na rozsah jej pôsobnosti (médiá s celoštátnou pôsobnosťou) a vážnosť (vážna kriminalizácia bez akejkoľvek opodstatnenosti) a neposúdil ju ako možnosť neprimeraného obohatenia žalobcu a ani ako likvidačnú pre žalovaného 2/.

57. Neopodstatnené sú aj odvolacie námietky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, nakoľko zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporovej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, keď i podľa ústavnej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Súd prvej inštancie veľmi prehľadne uviedol, na základe akých právnych titulov žalobca uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k jednotlivým žalovaným a zrozumiteľne vysvetlil svoje právne úvahy vedúce ho k záveru, že vo vzťahu k týmto jednotlivým titulom žalobca dôkazné bremeno o splnení zákonných predpokladov pre priznanie tejto náhrady nesplnil alebo splnil. Jeho závery sú konzistentné a dostatočne preskúmateľné pre obe strany sporu, pre laickú i odbornú právnickú verejnosť a taktiež i pre odvolací súd, ktorý sa so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje.

58. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcu aj žalovaného 2/ za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil, okrem napadnutých meritórnych výrokov aj vo výrokoch súvisiacich o nároku na náhradu trov konania (§ 379 písm. a/ CSP), o ktorom nároku súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní správne rozhodol.

59. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný voči žalovanému 2/, preto mu voči nemu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Vo vzťahu k žalovaným 1/, 3/ bol žalobca v odvolacom konaní plne neúspešný, avšak v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 3/ v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu odvolací súd nárok na ich náhradu nepriznal.

60. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).